

Οι σκάλες του Θεού

[Πολιτισμός](#) / [Διήγημα](#) / [Λογοτεχνία](#) - [Φιλολογία](#)

[Μανώλης Δημελλάς](#)

Στην κουβέρτα στεκόταν ο καπετάνιος ευχαριστημένος, παραπίσω δυο τρεις ναύτες σχολίαζαν κι αυτή την επιτυχία του. Μα δεν υπήρχε δρομολόγιο σε νησί που να μη πουλήσει όλη τηνπραμάτεια! Λες κι είχε το κοκαλάκι της νυχτερίδας, μα ας είναι καλά, γιατί έδινε μεροκάματο σε πολύ κόσμο κι ας ήταν λίγο ξεροκέφαλος, μα πως τον έλεγαν, α τώρα θυμήθηκα, τζαναμπέτη!

Την ιστορία πήρε ξόφαλτσατ'αυτί μου σε ένα μικρό καφενείο στον τόπο μου κι έτσι δεν άκουσα ονόματα, μονάχα πως συνέβη παλιά, τότε που το λιμάνι της Καρπάθου ήταν το Φοινίκι, όσο για τα πλεύόμενα, εκείνα τα χρόνια δεν είχαν μηχανές, μόνο με τα πανιά ανέβαιναν και κατέβαιναν τα μονοπάτια του Αιγαίου.

Λοιπόν ένας κρητικός καπετάνιος και πλοιοκτήτης ξεπούλησε, όπως προείπα, στα γρήγορα τηνπραμάτεια του, μόλις είδε βολικό καιρό, μάζεψε σκοινιά, άπλωσε πανιά και έβαλε πλώρη για την Κρήτη.

Κάπου έξω από την Κάσο ένας ναύτης ξετρύπωσε ένα αμούστακο παλικαράκι από

μια κρυφή γωνιά του καϊκιού και τον πήγε σηκωτό στον καπετάνιο που δε σήκωνε τέτοιες πονηριές.

Φτωχά ντυμένο το αγόρι, ήταν δεν ήταν 15 χρονών, απολογήθηκε στον καπετάνιο μα εκείνος δεν ήθελε να ακούσει κουβέντα.

- *Θα σε ρίξω στη θάλασσα, να σε φάν' τα ψάρια!*

Του λέγε και του ξανάλεγε, μέχρι που ο νεαρός του είπε κάτι για σκάλες και το Θεό και εκείνος σα να κοντοστάθηκε να το ακούσει:

- *Καλέ μου καπετάνιε, ο Θεός σκάλες ανεβάζει και σκάλες κατεβάζει, κάνε ένα καλό και θα το βρεις μπροστά σου.*

Έπειτα του περιέγραψε το δράμα του, πάνε χρόνια που τους εγκατέλειψε ο πατέρας κι μάνα δεν είχε πια κουράγια για να σταθεί στα παιδιά της. Σάλεψαν τα λογικά της, στεκόταν για μέρες δίχως φαγητό και κοιτούσε την ξωπορτιά. Πήρες κι αυτός απόφαση να πιάσει τα μάτια του, ίσως να γινόταν ένα θαύμα, να μπορούσε να στείλει κάτι στα αδέρφια του να ζήσουν.

- *Δεν ξέρω τι μου λες, του αποκρίθηκε, μα εγώ έχω κάνει τα κουμάντα μου, είχα πρόγραμμα στη ζωή μου, τώρα πια δεν έχω σκάλες να κατέβω!*

Μπορεί να φαινόταν δύστροπος και μονόχνοτος αυτός ο ναυτικός, όμως είχε εκείνη την ανεπιτήδευτη καλοσύνη, που έχουν σχεδόν όλοι οι άνθρωποι της

θάλασσας. Τελικά δέχτηκε τον πιτσιρίκο και μάλιστα του πρόσφερε ρούχα και φαγητό μέχρι το κρητικό λιμάνι. Εκεί τον αποχαιρέτισε υπενθυμίζοντας του ότι τη τύχη την φτιάχνουμε μονάχοι μας ενώ το παιδί του, κοιτώντας προς τον ουρανό, είπε μια κουβέντα

- Ξέρει ο Θεός!

Τα χρόνια πέρασαν, το παιδί της ιστορίας έγινε ολόκληρος άντρας και τα χε καταφέρει να στηρίξει την οικογένεια στο νησί και ο ίδιος να κάμει ένα βήμα και να ζήσει τη ζωή του.

Οι δυο άντρες ξανασυναντήθηκαν, μα ετούτη τη φορά ο μεγαλοκαπετάνιος ήταν επαίτης στους δρόμους της Αθήνας και ο νεαρός άντρας, που τον αναγνώρισε αμέσως, στεναχωρήθηκε και έτρεξε να του μιλήσει.

Ο γέρος δεν τον γνώρισε, χρειάστηκε να του θυμίσει την ιστορία με τον λαθρεπιβάτη, για να πάρει μπροστά και τότε μισοέβαλε τα κλάματα, μα τα πυκνάασύμμετρα γένια του έκρυβα το ήδη σκοτεινό χαρακωμένο από τα γηρατειά και τις ταλαιπώριες πρόσωπο του.

Η ιστορία, έλεγαν εκείνοι που μισογνώριζαν, ήθελαν να έχει καλό τέλος!

Ο νέος άντρας αισθανόταν υποχρέωση, βοήθησε τον καπετάνιο, του στάθηκε

μέχρι το τέλος σα να ήταν ο πατέρας που δε γνώρισε.

Η παρέα ξαναγύρισε στις σκάλες του Θεού κι εκεί σα να κόμπιασαν. Τι ναναι αυτές οι σκάλες και γιατί να μην έχουν μια φυσική συνέχεια; Μόνο να αλλάζουν κατεύθυνση κι εκεί που νομίζεις πως τάχεις όλα εκεί να μένεις στον άσο;

Δεν έδιναν απαντήσεις, μόνο κουνούσαν τα κεφάλια τους και κάποιος από αυτούς θυμήθηκε ότι για τον λαθρεπιβάτη της ιστορίας, έλεγαν στο χωριό πως ήταν ο πιο ταπεινός άνθρωπος του κόσμου.

Ένας επαίτης διέκοψε την κουβέντα τους κι όλη η παρέα άνοιξαν τα πορτοφολάκια τους και του έδωσαν κάτι τες, χωρίς να τον κοιτάνε στα μάτια, έπειτα σα να έψαχναννα γλυτώσουν από τ γύρισαν την κουβέντα στις γιορτές που έρχονται.

Άλλαξα και εγώ ρότα στα αυτιά μου κι έπαψαν α τους ακούω, θυμήθηκα έναν άλλο ναυτικό, το Νικολή τον ψαρά, από το χωριό Σπόα, ένα φαμελίτη από κείνους που είχα την τύχη να γνωρίσω. Λοιπόν αυτός ο ψάρας πολύ συχνά επαναλάμβανε τη φράση «ότι στείλει ο Θεός» και με αυτά τα λόγια έκλεινε κάθε σκέψη του. Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από τη ζωή και τη διαδρομή του κάθε ενός ανθρώπου ξεχωριστά;

<https://bit.ly/2LX0INq>